

FÖLJETONG

KÄRLEKENS SEGER

Av
Margaret Mac Gill

"Mina inkomster komma alltså att huvudsakligen bero på hur företaget bär sig. Näväl, nu är Paul Raynor en utmärkt arbetsledare samtligt som han har alla goda egenskaper, jag kan önska mig hos en blivande mäg. Om han gifter sig med dig — och det är han förfärligt ivrig på — ökas naturligtvis hans intresse för fabriken. . . . Men gifter han sig med någon annan, ja, då vet man inte längre hur saken ligger!"

Lady Glenister satte punkt här, i känslan av att tydligare kunde hon inte gärna vara.

Men Norah frågade sig med ungdomens vitglödade indignation, varför hon skulle offras för att försäkra verken om Paul Raynors intresse.

"Fabriken är hans levebröd, mamma, och redan för den skull gör han naturligtvis sitt allra bästa", svarade hon trött.

Hon kände sig så ytterligt trött och led på hela historien och längtade i detta ögonblick starkare än någonsin efter David, efter hans muntra röst och vänliga ögon.

Då var det som om en ängel hört hennes tysta bön o. beslutat att den skulle gå i uppfyllelse, ty i detsamma knackade jungfrun på dörren och anmälde:

"Herr Ross väntar där ute och ber att få tala med hennes nåd."

Norah for upp med ett litet glatt utrop och slötade instiktigt med båda händerna över sitt hår.

Lady Glenister lade märke till denna typiskt kvinnliga lilla gest och smålog föraktfullt.

Hon skulle just be jungfrun säga till, att hon inte tog emot herr Ross, när en ny blick på Norah plötsligt gav henne en idé.

"A, det är förstås blott hennes pengar han vill åt, och vore jag däraktigt nog att ge mitt tillstånd till ett sådant giftermål, så skulle han sannolikt snart slå ihjäl henne, för att komma åt pengarna och kunna gifta om sig med en flicka av hans egen klass."

Lady Glenisters uppfattning om den arbetande klassen var minst sagt oförskämd. Hennes hjärna fullföljde hastigt denna tankegång, medan jungfrun vördnadsfullt väntade i dörren.

"Om jag i Norahs närvaro säger honom, att hennes fars testamente inte berättigar henne till en enda penny, kommer han sannolikt inte att vilja betunga sig med en sådan hustru."

Dessa tankar tycktes henne mycket förståndiga.

"Säg herr Ross att jag tar emot och be honom komma hit upp," sade lady Glenister slutligen.

Ett ögonblick senare stod David i dörren som en våldsam fläkt från skogen eller från havet.

VIII.

När David steg in i rummet möttes han av en kort, o-vänlig nick av lady Glenister.

Den unge uppfinnaren uppfångade den tack vare den skärpta känslighet, som vanligen utmärker framåtsträvande människor, och han bet sig hårt i läppen av förlagenhet över att han ej förmådde hindra blodet att rusa mot huvudet.

Norah förstod vad som föregick i hennes älskades hjärta; hon såg både den sårade blicken och den starka rodnaden och hennes hjärta fylldes av vrede mot modern. Tänk, att hon vågade behandla David så.

Han såg så strålände ut, där han stod, med den sena eftermiddagssolen lekande kring det manligt vitala, unga ansiktet — han såg ut som en kung bland män, tyckte Norah och genomförs av en högfärdsrysning. Hon gick utan ett ögonblicks betänkan- de emot honom och lade sin lilla hand i hans starka bruna, som ännu kändes sträv och hård.

"David", sade hon vekt, o-generat begagnande sig av hans förnamn, "jag höll just på att berätta för mamma om vår — vår förlovning, då du kom."

En liten glädferodnad åtföljde dessa fränkt uttalade ord, och David Ross grep på nytt efter handen, som han släppt. Sida vid sida stodo de sålunda framför den sturska, hänfulla damen i soffan.

"Det är sant, att min dotter talat med mig om sin — sin olycksaliga bøjelse för er, men jag är övertygad om, att ni förstår mig, när jag säger, att jag har andra planer för henne. Dessutom finner jag det i högsta grad oförskämt av en ung man i er levnadsställe att dra växlar på en vänskap, som ert Viktoriakors bär hela ansvaret för."

Lady Glenister valde sina ord med den utsökta omsorgen hos en person, vars enda avsikt är att sara.

Hon var kall som en fisk och så visste hon precis var man lämpligast borde slå till. Mer än en gång hade David sört över denna utmärkelse, ty alla hans ansträngningar att komma sig upp skrevos ju ständigt och jämt på han "upplåsta hjärna". Han blev blodröd av vrede, men rösten hade i alla fall samma kalla klang som lady Glenisters:

"Förlåt mig, men jag kan omöjligt inse min oförskämdhet. Om jag vågat bjuda er dotter ett hem av det slag, var jag själv uppföstrats."

Det gjorde mig rakt ivrigt! Jag äte hellre torrt bröd med dig än jag festade om med någon annan i världen", avbröt Norah lidelsefullt och såg på sitt hjärtas itvalde med ögon som strålade stjärnor.

David kände en lyckorysning och tryckte hårt hennes

lilla hand. Hans röst lät mild och öm, ja, den uttryckte nästan medömkan, när han nästa gång yttrade sig, ty han visste lika säkert som om hon själv sagt honom det, att damen med de hårda dragen härinne aldrig hört kärleken visa i sitt hjärtas lönliga gömma.

"O, var inte ond, lady Glenister", bad han. "Jag begär ju inte att få eklatera någon förlovning, ty jag skulle aldrig kunna beröva er Norah så snart efter er stora förlust; allt jag ber er om är att få träffa henne emellanåt, tills jag en dag kan visa, att jag är värd att taga hennes öde i mina händer."

Det var manliga ord. Och i djupet av sitt hjärta kände nog lady Glenister också, att hon här stod inför en av de underligaste representanter för det manliga släktet, som det förunnats henne att träffa en man, som stod så ofantligt högt över klassfördomarnas småaktighet, att han inte ens var i stånd att upptäcka dem. För honom var en mans eller kvinnas uppförande det enda, som verkligen betydde något.

Men som motvikt mot denna mycket exakta uppfattning om Davids karaktär, stod den överväldigande hänsynen till hennes eget personliga välbefinnande.

Lady Glenister älskade komfort och rikedom mer än något annat på jorden. Hon hade aldrig haft så mycket pengar att röra sig med som hon behövt. Hon hade ansett sin mans humanitära företag och omsorge om sina arbetare som en mild form av vainsinne — arbetsklassen var ju ur stånd att känna tacksamhet eller ens att visa gillande! — och alltid väsnats över varje penny, som på detta sätt, enligt hennes egen mening, togs ifrån henne för att odslas på folket. Om Norah gifte sig med P. Raynor, skulle verkets lugna drift vara försäkrad för framtiden och hennes ungdomsväninnas son hade tillräckligt av "slavdrivare" i sig för att lämna på egen hand, sköta affärerna också till hennes belägenhet.

"Han kommer att sätta stopp för allt sjukligt välgörenhetsnonsens, som bara uppmuntrar humbugen; för resten ha de ju sin försäkring och vad kunna de mer begära?" frågade hon sig.

Denna rika kvinna, som omgavs av tjänare och all den lyx, som kunde köpas för pengar, tänkte aldrig på hur hon själv skulle känna det behöva laga mat, livnära hungrande små barn och köpa små extra läckerheter åt sina sjuklingar för de få slantar, som utgjorde utdelningen från den allmänna sulkasran.

Nej, hon beslöt, att, kosta vad det kosta ville, skulle Paul Raynors önskninngar med hänsyn till Norah föras till ett lyckligt slut.

Hennes snabba hjärna ö-verfor, med blixterns hastighet situationen.

"Nej, jag kan inte gå med på någon förlovning — hemlig eller eklaterad — mellan er och min dotter. Om ni inte dess mindre försöker att få träffa henne, skall jag vidta så särskilda mått och steg. Och i händelse ni inte redan vet det" — lady Glenister gjorde här en konstpaus — "så kan jag meddela er, att

min dotter icke ihågkommit i sin fars testamente. Hon ästan icke en penny utom vad jag kan vara benägen att ge henne", slutade hon med en skarp, forskande blick på den unge mannens förvåntansfulla ansikte, som alltjämt fann där framför henne.

Men hon kunde inte läsa något annat däri än den mest fullkomliga häpnad och vrede, vilken sistnämnda känsla David dock icke gav uttryck åt då han sade:

"Men jag begär ju inte edra pengar, lady Glenister! Jag hoppas själv kunna ge min hustru allt som kan köpas för pengar — för mina egna pengar, när jag gifter mig med henne."

Hans röst sjönk till en låg, darrande viskning vid slutorden. "Norah och jag tänka gifta oss, lady Glenister, hur ivrigt vare sig ni eller någon annan försöker motsätta sig saken. Naturen har tänt kärlekens låga i bägges våra hjärtan, och naturen miss-hushållar inte."

Norahs stolthet över sin oförliknelige unge älskade växte allt högre och högre. Hon hade aldrig förr hört honom lägga sina ord så väl, men hon visste ju inte heller, att kärleken bryter alla fördomningar och att den mest isigt reserverade natur ofta blir den mest våltalige, när den största av alla känslor fyller hans hjärta och hans liv.

Hon kände att hon haft något personligt att göra med denna underbara utvecklingsprocess, ty för knappt ett år sedan hade han varit oförmögen att uttrycka sina tankar flytande, eller åtminstone att kläda dem i en så obesvärad dräkt.

Efter detta var det omöjligt att tänka sig, att han icke fått samma uppföstran som de unga männen ur hennes egen klass, och han skulle växa högre ännu och utträtta storverk för de arbetande i världen. Ingen steg var för hög för honom att bestiga.

Det sätt, varpå lady Glenister upptog Davids marliga kärleksbekännelse, var ytterligt nedslående, men han hade ju hela tiden vetat, att hon skulle sätta sig emot partiet.

Om blott sir James levat! David gav luft åt en liten suck och såg längtansfullt på sin fastmös modiga lilla ansikte, som om han bjudit henne ett långt farväl.

"Eftersom ni inte vill veta av mig, lady Glenister, tänker jag hålla mitt löfte till sir James; det gick ut på, att jag icke skulle träffa Norah eller skriva till henne under ett halvt år — eller till dess mitt stäl visat sig bestå provet och jag kan komma med den säkerställd framtid för henne. Apropos, vill ni ha vänlighet att underrätta herr Raynor om att jag ämnar söka upp honom i morgon middag på kontoret?" sade David och bugade sig till avsked.

"Farväl, Norah!" sade han till den bleka flickan, som nu stod framme vid förestret och stirrade ut, med av smärta förmörkade ögon.

Regnet föll i strömmar där ute och det föll lika stritt i Norahs själ. Sex månader! Det var grymt, elakt! Hon var ju blott en oerfaren ungdom emot en målmedveten kvinna, som, fastän hon varit hennes egen mor, icke älskade henne, och en lika målmedveten man, vars kärlek hon inte kunde ut- hårdas bättre än hans hat.

"Jag är rädd, David — rädd!" viskade hon, när hon såg hans kraftiga gestalt försvinna i kroken av vägen. Och hennes ögon stodo fulla av heta tårar.

IX.

Norah kom inte ned till middagen den dagen. Hon lät hälsa, att hon inte mådde bra, en ursäkt som modern gärna accepterade, eftersom hon blott var allt för glad att ha öttern ur vägen för aftonen. Hon kände på sig, att tiden säkerligen var mogen för Paul Raynor att förklara sin kärlek och på ett eller annat sätt få Norah att rusa in i den äktenskapliga hamnen.

Så litet kände hon sitt barn, att hon var fullkomligt ovetande om Norahs alltigenom äkta natur. Den möjligheten, att hon skulle kunna motstå påtryckningar och förbli sin enkla kärlek trogen, föll henne aldrig ett ögonblick in. "Jag skulle gärna vilja tala med dig ett slag, sedan du rökt din cigarr, Paul", sade lady Glenister myndigt, när hon reste sig från bordet för att gå in i salongen.

"Naturligtvis, jag kommer ögonblickligen, om jag får. Också jag har något, som jag gärna vill tala om — något mycket brådskande, från var synpunkt sett," sade Paul med ett oroligt uttryck i sitt mörka, vackra ansikte.

"Så låt mig höra, vad du har på hjärtat först", sade lady Glenister en smula kort, — ty fastän Paul Raynor upptog ett ganska stort utrymme i hennes beräknande hjärna, opponerade hon sig mot hans lugna användande av ordet "vår", alldeles som om han varit delägare i hennes döda mans affärer.

De följdes åt till biblioteket i stället för till salongen och Paul slog sig ned i den stol, som varit sir James' i så många år. Rummet stod alldeles oförändrat, fränsett att-mat-tan, som färgats av mannens blod, ersatts med en ny. Men det välbekanta rummet väckte inga smärtsamma minnen av den gode och vänliga mannen, som så omtänksamt jämnat vägen för henne. Hennes kalla ansikte uttryckte endast en sinnesrörelse — ångslan — när hon slog sig ned mitt emot den man, hon så ivrigt önskat till svärson.

"Nå, Paul?" sade hon frågande, då han föreföll obenägen att börja.

Paul Raynor klarade strupen med ett litet skrapande ljud och fingerade nervöst på uppslaget till sin smoking.

"Hm — Ja — nåja, kort och gott; här gäller att bereda sig på ganska obehagliga nyheter", sade han åntrilen med en väl tillrättalagd ton av sympati i stämman.

"Av vad slag då, Paul? Allt står väl bra till vid verken, hoppas jag?" sade lady Glenister och drog ihop sin raka ögonbryn så att de nästa möttes över näsan.

"Nej, tyvärr måste jag er känna, att allt nog inte står så bra till vid verken. Jag har just diskuterat saken med herr Thomas, vår nye jurist, i vars händer sir James' sistone anförtrödde alla sina affärer, och jag har upptäckt, att saken står rätt illa. När al- la emkostrader bestritts och föneförhöjningen, som sir James utlovat, genomförts, så kommer familjens inkomst, åtminstone för de närmaste åren, icke att överstiga fyra hundra pund om året."